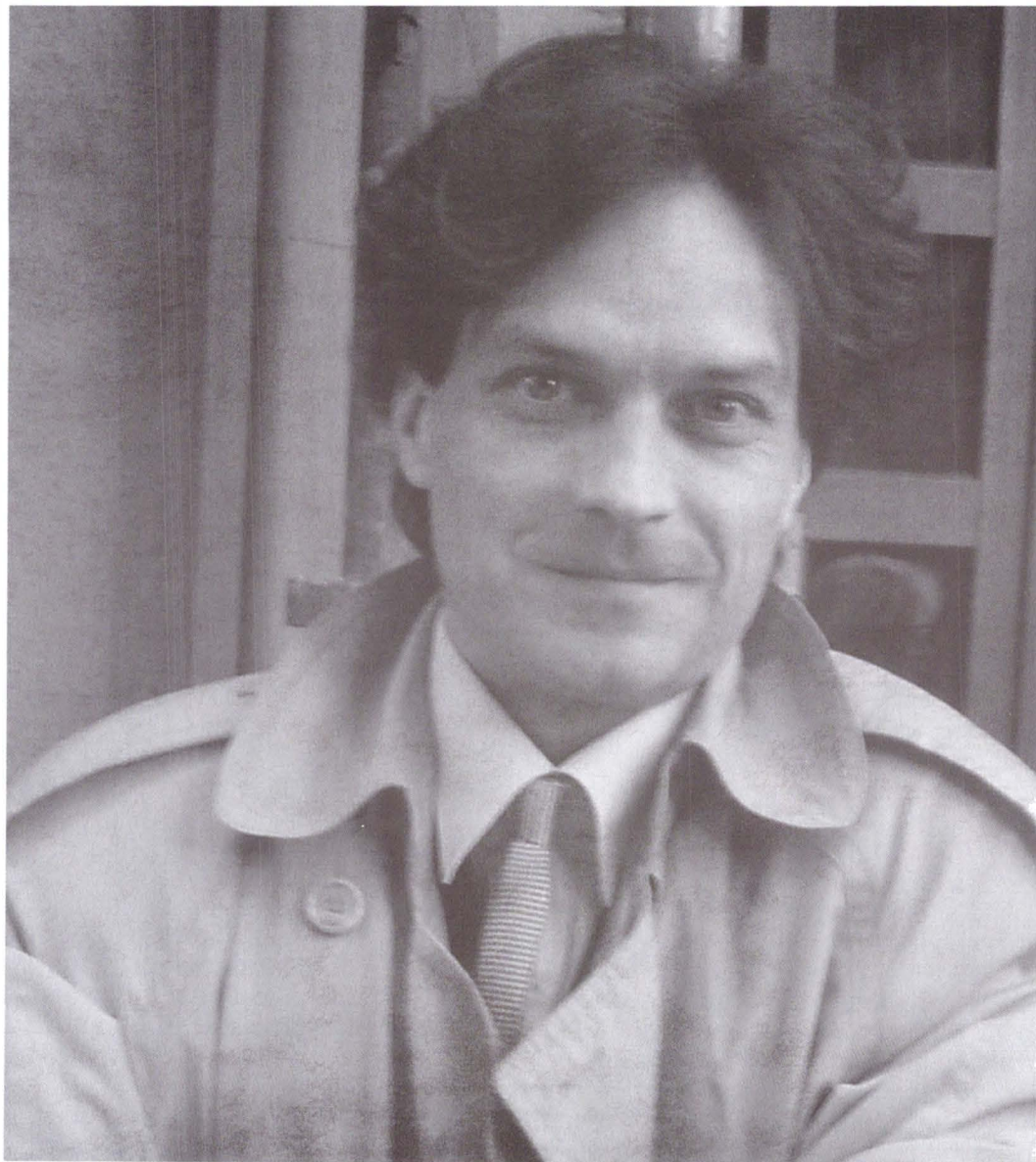

George IVAȘCU:

„Mă aflu într-o continuă provocare”

„Am ajuns la 40 de ani, la jumătatea vieții, și mă gândesc la ce voi lăsa în urmă. M-am implicat, de curând, în construirea unui teatru. Și o spun cu mândrie...”

Este vorba despre Teatrul Metropolis, care a luat naștere oficial la 1 ianuarie 2007 și al cărui director este actorul George Ivașcu. Când am ajuns la teatru pentru

acest interviu, l-am găsit studiind împreună cu scenograful Ștefan Caragiu niște planuri de modificare a podului clădirii Teatrului Metropolis, aflată în reconstrucție. Mi-a arătat mai apoi sala în care se repetă și se joacă deja spectacole, intimă, cochetă, mirosind proaspăt. Mai sunt însă schele în interiorul și în afara teatrului, semn că se lucrează de zor, pentru ca Metropolis să fie gata de inaugurare în luna martie.

Alina Mang: *Cum arată o zi din viața lui George Ivașcu?*

George Ivașcu: În fiecare dimineață la ora 9.00 sunt la Teatrul Metropolis, unde am de rezolvat tot felul de probleme administrative. La ora 10.00, merg la Teatrul de Comedie, unde repet *Galy Gay* de Bertolt Brecht, în regia lui Lucian Giurchescu. Am tot colindat prin celelalte teatre, dar orice s-ar întâmpla, casa bunicilor rămâne casa bunicilor și pentru mine aceasta este Teatrul de Comedie. Acolo am debutat și crescut ca actor. După repetiții, mă întorc aici, la teatru, iar spre seară, dacă nu am spectacol, sigur repet *O noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale, în regia lui Gelu Colceag, spectacol produs sub egida Catedrei UNESCO, cu o distribuție importantă: Doru Ana, Maia Morgenstern, Monica Anghel, Ioan Gyuri Pascu... și care va avea premiera în martie.

A.M.: *Ce rol jucați?*

G.I.: Am tot schimbat personajele lui Caragiale! În *O scrisoare pierdută* i-am jucat pe Tipătescu și Brânzovenescu, în *D-ale carnavalului* pe Crăcănel și Catindatul, iar în *O noapte furtunoasă* pe Rică Venturiano. Acum sunt Chiriac și probabil că trebuie să mă pregătesc pentru Jupân Dumitrache!

Am mai făcut între timp și televiziune și teatru radiofonic, am terminat filmările la un documentar despre viața lui Goethe pentru ZDF, în care l-am interpretat pe Goethe. A fost o experiență frumoasă și interesantă. Chiar dacă acum sunt directorul unui teatru, eu nu am încetat să joc. Și, chiar dacă am un program încărcat, nu lipsesc niciodată de la Teatrul Metropolis.

A.M.: *Între atâtea proiecte teatrale în care sunteți implicat, nu mai vorbesc de activitatea dumneavoastră pedagogică, cum a venit propunerea să fiți și director – sau „constructorul”, în acest caz, așa cum vă place să spuneți – al unui teatru?*

G.I.: Trebuie să îi mulțumesc prietenului meu Romeo Pop că m-a făcut să accept această provocare. E foarte ușor să stai și să fii doar privitor, ca la teatru... Tocmai fiindcă sunt om de teatru, eu am ales să nu fiu spectator, ci cât mai aproape de teatru, în teatru, la teatru, pentru teatru. Sigur că e foarte mult de lucru și uit să o sun pe mama, pe Alice (Barb. *n.n.*) o văd seara târziu și puțin dimineața... Privind lucrurile din această perspectivă, poate că nu am ales cea mai comodă formulă de viață. Dar, până la urmă, și teatrul este un mod de viață....

A.M.: *În ce sens este David Esrig nașul Teatrului Metropolis?*

G.I.: Vara trecută, la Festivalul de Teatru de la Sibiu, Alice s-a întâlnit cu David Esrig și i-a vorbit despre mine și Teatrul Metropolis. Doamna Ludmila Patlanjoglu îl invitase deja la București. Am luat legătura cu el și ne-a bucurat pe toți foarte mult faptul că a acceptat să susțină un *workshop* – „Partitura de joc: actorul din spatele cuvintelor”, în cadrul evenimentului „David Esrig și avangarda în teatru”, care a lansat Teatrul Tineretului Metropolis. Am avut nevoie de girul unui mare artist în acest spațiu al tinerilor.

A.M.: *Ce-și propune Teatrul Metropolis?*

G.I.: Metropolis este, în primul rând, un teatru de proiecte, deschis propunerilor ce vin din partea tinerilor artiști. Îmi doresc ca 60% din energia

creatoare a unui spectacol să aparțină tinerilor creatori. Acel 40% rămas înseamnă că ei vor avea alături întotdeauna artiști consacrați. Ne-am propus în mod deliberat să aducem împreună actori din mai multe generații, tocmai pentru a încuraja și sprijini inițiativele tinerilor. Mă cuprinde o tristețe înfiorătoare când merg cu taxiul, șoferul mă recunoaște și mă întrebă: „unde sunt, dom'le, actorii tineri?” De parcă nu ar fi între tinerii noștri artiști adevărate talente... Există Marius Manole, Vlad Logigan și alții, dar sunt și mulți actori tineri care nu au șansa de a fi promovați. Tocmai asta îmi propun: să promovez energia tânără. Mai mult, ce frumos ar fi ca acești tineri să fie girați de mentori! Adică pe lângă montările tinerilor vom prezenta și spectacole semnate de artiști consacrați, care vor gira, astfel, acțiunile tinerilor. După o seară în care am văzut la Teatrul Metropolis *Trilogia răului*, în regia lui Mihai Măniuțiu, cu Mariana Mihuț, Mircea Albulescu, Claudiu Bleonț, pot vedea a doua zi un debut din toate punctele de vedere: text, regie, actori – *No one* de Carmen Vioreanu. E minunat să alternezi astfel de spectacole! E o provocare.

Vom face în teatru și o *cafeterie*, unde cei care vor veni să bea o cafea sau vor aștepta să intre la spectacol pot să își pună căștile și să asculte teatru radiofonic.

A.M.: *Credeți că veți avea succes?*

G.I.: Cu siguranță! Măcar din curiozitate, și tot își vor pune căștile cei care vin la *cafeteria* noastră, și sper că astfel voi putea atrage tot mai mulți interesați. Eu cred că este o prejudecată ideea că nu se mai ascultă spectacole de teatru radiofonic. Să nu se înțeleagă greșit. Nu vreau să fac bani din *cafeterie*, nici din vânzarea spectacolelor, ci cultură. Vreau să-i provoc pe oameni, să le arăt că există un loc unde pot avea acces și la teatru radiofonic și la diverse genuri de spectacol.

Mai avem un proiect: teatru în licee. Am dramatizat subiectele de bacalaureat la limba și literatura română, precum *Moromeții* de Marin Preda sau *Moara cu noroc* de Ioan Slavici, și în fiecare luni și joi susținem spectacole-lectură cu aceste teme în licee. Avem deja 80 de licee cuprinse în cadrul proiectului.

A.M.: *Nu este și un fel de reclamă pentru Teatrul Metropolis?*

G.I.: Poate fi o reclamă, dar dacă ea are la bază un demers cultural, de apropiere prin teatru de literatură, suntem câștigați, zic eu. Mă bucur că astfel tinerii aud de Teatrul Metropolis. Dar, până la urmă, eu sper să-i câștig pe acești tineri nu neapărat pentru Teatrul Metropolis, ci pentru teatru în general. Să-i atrag și să-i fac să îndrăgească teatrul. Dacă voi reuși asta, atunci cu siguranță vor veni și la Metropolis.

A.M.: *Intenționați să abordați un repertoriu anume?*

G.I.: Programul meu managerial administrativ s-a numit „teatrul hipermarket”. Mall-ul, de exemplu, este un loc unde tinerii intră ca să vadă un film, dar pot să stea și la o cafea. Așa e și repertoriul pe care mi l-am propus. Nu vreau să se monteze la Metropolis numai comedii sau numai texte românești. Dacă vânez ceva, vânez subiecte care să intereseze. Care să atragă în special publicul tânăr. Noi trebuie să diversificăm oferta, nu să-i obligăm să vadă teatru într-un anumit fel. Numai teatru experimental sau numai teatru clasic. Trebuie să le dăm posibilitatea să aleagă. Eu nu încerc să educ publicul, ci îi las libertatea să-și cumpere biletul la subiect. Dacă am o politică repertorială, atunci ea este diversitatea propunerilor.

A.M.: *Cum va funcționa Teatrul Metropolis?*

G.I.: Metropolis, fiind teatru de proiecte, produce. Artistul depune un proiect, noi îl analizăm și, dacă ne interesează, îl producem. Apoi totul se derulează ca în industria filmului. Există un producător delegat sau un coordonator de proiect care se ocupă de întreaga producție, inclusiv de promovarea aceluia spectacol, chiar și de conferința de presă. Acest om are la rândul lui ajutoare. Regizorul care depune proiectul are libertatea să își facă distribuția pe care și-o dorește. Nu am fost în sală la vreo audiție și nici nu voi fi vreodată. Regizorul alege pe cine vrea, nu am ce face dacă el îl vede într-un anumit fel pe Hamlet... Distribuțiile se alcătuiesc prin audiții deschise pentru rolurile pe care le vrea regizorul și pentru care nu s-a gândit deja la un actor.

A.M.: *S-au jucat spectacole la Metropolis?*

G.I.: *Agamemnon* de Rodrigo Garcia, regia Radu Alexandru Nica, *Trilogia răului*, pe texte de Brigitte Swaiger, Vladimir Sorokin și Andrei Șerbulescu, regia: Mihai Măniuțiu și *No one* de și în regia lui Carmen Vioreanu au avut în luna decembrie primele reprezentații sau, mai bine zis, repetiții generale cu public. În martie, când vom inaugura teatrul, aceste spectacole vor avea și premiera oficială. Atunci vor fi gata *Bucharest calling*, un spectacol de Ana Mărgineanu, pe textul lui Peca Ștefan și *În rolul victimei* de Vladimir și Oleg Presniakov, regia: Felix Alexa. Pe lângă aceste proiecte pe care Teatrul Metropolis le produce, el mai are și altele pentru care este teatru-gazdă. De pildă, *Cvartet* de Heiner Müller, în regia lui Tompa Gábor. Acum se joacă la Teatrul „Nottara“, pentru că noi nu aveam cum să-l găzduim, dar spectacolul s-a repetat și construit aici. Trebuie să le mulțumesc actorilor și regizorilor pentru că din septembrie până acum, cu tot chinul de șantier, au finalizat spectacole care vor stârni, cred eu, discuții. Un alt proiect deosebit este un spectacol de poezie dramatizată a poetului Constantin Abăluță. Și poezia își va găsi loc în repertoarul Teatrului Metropolis.

A.M.: *Nici nu îmi vine să vă mai întreb de alte proiecte...*

G.I.: Va fi un teatru non-stop. Seara, după ora 22.00, intenționez să las spațiu pentru recitaluri.

A.M.: *Nu obosiți?*

G.I.: Ba da, dar nu pot altfel. Voi avea timp să mă odihnesc... Așa sunt eu: neastâmpărat. Am avut însă șansa, în toată neliniștea asta a mea, să am lângă mine un om minunat. Toată liniștea pe care mi-o conferă casa mă echilibrează. Alice mă ajută cu cele mai mărunte gesturi.

A.M.: *Veți juca la Teatrul Metropolis?*

G.I.: Nu. Și voi rămâne ferm pe această poziție. Oamenii de teatru sunt foarte buni, dar și când sunt răi sunt foarte răi. Primul lucru pe care l-au spus când am fost numit director a fost: „Ce să spun, asta-i mai lipsea lui Ivașcu! Să-și tragă un teatru!“ Nu voi juca în acest teatru și mă voi ține de cuvânt. Joc și am jucat suficient de mult. Chiar nu asta a fost intenția mea. Aș vrea să ne bucurăm cu toții că mai există un loc în care se face teatru... Dar am umor și asta mă salvează. Eu nu sper, speranța este moartea omului, ci cred. Și vreau să cred că atunci când îți asumi un lucru, chiar dacă treci printr-un moment mai dificil, important este să îl duci până la capăt. Nu ai timp să eziți. Viața trece atât de repede! Sunt profesor și schimbarea generațiilor de studenți mă face să simt, poate, mai acut această viteză. Știu că timpul trece, dar avem și șansa să nu auzim ticăitul ceasului. De noi depinde...

Alina MANCĂ